

Koppero-Teatteri esittää:

”Kissa söi vaimoni”

28.4.2003

KALEVA / Kulttuuri 28.4.2003

Metamorfooseja maalauskylässä

Koppero-teatteri: KISSA SÖI VAIMONI

Käsikirjoitus: Marcel Aymé

Suomennos: Maria Krankkala

Ohjaus: Kristiina Savonen

Rooleissa: Antti Salminen, Eila Tauriainen, Aino Marttila-Tornio, Riitta Candelin, Heikki Laaksamo, Tanja Portaankorva, Mervi Heikkilä, Taina Myllyniemi, Markus Kaakinen, Joni Pekkala, Matti Harju, Ilkka Rantamäula,

Korvenkylän nuorisoseuran harrastajateatteri kulkee nyt nimellä Koppero Teatteri. Nimi viittaa itse nuorisoseurantaloon, jota leikkisästi nimitetään kopperoksi.

Tuntuu, että porukka on muutenkin piristynyt siitä, mitä näin muutama vuosi sitten. Nyt joukkoon on liittynyt nuorta väkeä, joista osa on seurannut vanhempiensa viitoittamaa teatteritietä. Tästä syntyy kotikutoinen tekemisen meininki, joka on esityksessään aistittavissa.

Koppero Teatteri on ohjaajansa Kristiina Savosen johdolla ryhtynyt kunnianhimoiseen projektiin. Liki kolme tuntia kestävä, runsaasti puhetta sisältävä *Kissa söi vaimoni* –näytelmä on kova haaste harrastajanäyttelijöille. Tämä näkyi kopperolaisillakin muun muassa repliikkien unohtelemisena ja roolihahmojen nimien sekoittamisena. Pikkuporvaristoa ilkuva ranskalaiskomedia sai myös ripauksen tahatonta tilannekomiikkaa, kun kuiskaaja tai vuoroaan odottava näyttelijä tuli näkyviin liian vauhdikkaiden lavalta poistumisten myötä. Ongelma kuitenkin korjaantui näytelmän kuluessa.

Aymén teksti on hauska ja kopperolaiset onnistuivat sen myös välittämään katsojalle. Ollaan ranskalaisessa pikkukylässä. Hienostokoulun rehtori Chabertilla (Antti Salminen) on yllin kyllin päänvaivaa paitsi kurittomista oppilaistaan myös rahanhimoisesta vaimostaan (Eila Tauriainen) ja epävarmasta Elisa-tyttärestään (Aino Marttila-Tornio).

Jotta soppa olisi entistäkin sakeampi, tuo siihen oman lusikkansa vävy-poika Valentin (Heikki Laaksamo), joka yliluonnollisten kykyjensä myötä kohoaa suorastaan jumalolennoiksi. Hän uskoo vapauttavansa ihmisiä kurjasta ihmiselosta muuttamalla heidät häkkilinnuiksi. Häkki heilahtaa ensin keljulle anopille, myöhemmin poliisitarkastajillekin.

Tarinassa on myös surumielisempikin puoli, joka ennakoi, että muunlaisiakin metamorfooseja lienee luvassa. Valentinin on havaittava, että luonnonjärjestystä ei ehkä sittenkään noin vain voi mennä muuttamaan. Hän uhkaa joutua oman elämänsä ulkopuolelle.

Heikki Laaksamo suoriutuu kunnialla keskeisestä roolistaan hulluna vävy-poikana, tosin hänen ilmaisuvaramansa uhkaavat välillä muuttua maneerisiksi.

Näytelmän valovoimaisimmat ”tähdet” löytyvät kuitenkin sivuroolien esittäjistä. Mervi Heikkilä esittää miehensä kadottanutta hienostorouva Bobingnot’ta niin antaumuksellisesti, että skeptisimmätkin vakuutuivat hänen komediennnen kyvyistään. Oma suosikkini oli ilmiömäinen koomikko, Matti Harju, jolla oli näytelmässä kaksi pientä roolia. Harjussa on potentiaalia – toivottavasti hän jatkaa isänsä aloittamaa teatteriharrastusta.

Ohjaukseen olisi paikoin toivonut enemmän napakkuutta ja harkintaa. Joissakin kohtauksissa tuli olo, että näyttelijät eivät oikein paikkaansa tienneet. Se aiheutti turhaa hapuilua ja hajotti näyttämöllepanoa. Siirtymät kohtauksesta toiseen ovat usein harrastelijaporukoiden kompastuskivi, mutta kopperolaiset onnistuivat pahimmat kompastelut välttämään – tosin petratakin voisi.

Pienet kömpelyydet eivät onneksi tässä näytelmässä napanneet pääroolia, vaan siitä jäi hyvä mieli. Pituudesta olisi voinut tietysti työstää, vaikka menihän aika näinkin enimmäkseen kuin siivillä

ANNA KILPONEN